

Артистката. (Като Жанетъ), Хайде, мили вуйчо, съгласи се. Ако ти изпълнишъ молбичката ми, азъ ще те зарадвамъ съ нещо. Ще ти уشيا едни хубави пантовки съ незабравки. Вижъ, вуйчо—нима ти никога не си билъ младъ! Пъкъ ако ти искашъ да ми се представяшъ за много сериозенъ, то азъ ще ти напомня едно нѣщо . . . Да кажа ли? . . . При все че бѣхъ тогава много малка, но всичко помня... Вуйна бѣ тогава съвсемъ млада, а пъкъ тебе все такъвъ си те помня, — съ такива голѣми миши опашки. . . да ти напълня ли, вуйчо всичко? . . . Ти тогава една вечеръ постави една голѣма стълба на съседския зидъ, дѣто живѣшешевуйна, и като каторакъ се покатери къмъ прозореца ѝ, само и само да я зърнешъ.

Директора. (Като вуйчо Пиеръ). Нѣма ли да млъкнешъ най-последно? Скоро да се махвашъ отъ тукъ! Засрами се! Голѣма мома, пжкъ какъ говори на вуйчо си!

Жанетъ. Азъ да бѣхъ голѣма ти не би крилъ сега това писмо, а би ми го далъ. Ехъ, вуйчо, ти като бѣше ергенъ, помня. . .

Вуйчо-Пиеръ. Нищо не помнишъ, сънувала си. Жанетъ. Да кажа ли?

Вуйчо-Пиеръ. Нѣма какво да казвашъ. Махвай се отъ главата ми!

Жанетъ. Ако ми дадешъ писмото, ще се махна. Що ли ми се преструвашъ, вуйчо, на лошъ, когато не си такъвъ? По очитѣ и по нослето ти познавамъ, че ми съчувствуващъ, ама не искашъ да стѣпчишъ желанието на мама. Вуйчо, азъ толкова много те обичамъ . . . ти си най добрия човѣкъ на света. Ето, азъ ще цалуна най напредъ едното ушленце, после другото и тѣ ще чуютъ топлиѣ молбички на моето измжчено сърчице.

Вуйчо-Пиеръ. Бѣгай се отъ тука, ти мѣничкъ сатана! Остави ме да работя; азъ тебе не на шега ще те понатупамъ . . . Никакво писмо нѣмамъ. Азъ съмъ далъ честна дума на майка ти. . . м тфу... да се махашъ отъ тука! Остави